

torde dock icke kunna omedelbart besluta om pensionernas höjande och ej heller beräkna hvad tillskott från statens sida kan vara erforderligt. En utredning af hithörande förhållanden synes mig visserligen alldeles nödvändig, men en sådan torde endast kunna ske genom regeringens försorg.

Äfven de af manskapet, hvilka under sin tjenstetid och tjenstgöring ådraga sig kroppslig skada, så att de ej i rikets tjenst kunna användas; blifva vid afskedstagandet, oaktadt deras arbetsförmåga blifvit bruten, alltför styfmoderligt behandlade.

Med anledning häraf får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utreda och för Riksdagen framlägga förslag, på hvad sätt och till hvad belopp högre pensioner och större godtgörelse åt i tjensten skadade personer af indelta arméns manskap må kunna beredas.

Stockholm den 28 Januari 1886.

P. M. Söderberg.

N:o 42.

Af Herr Bexell: Om anslag till ökad dagaflöning för beväringen.

Som jag anser att rättvisa och billighet kräfva att de värnpligtiges dagaflöning, för dem, som skola utgöra ökad värnpligt, enligt den nya värnpligtslagen, ökas långt öfver sitt nuvarande belopp och öfver hvad Kongl. Maj:t i sin nådiga proposition angående statsverkets tillstånd och behof föreslagit, så får jag härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen, för sin del, måtte besluta, att dagaflöningen för de beväringssynglingar, som från och med nästa

år skola fullgöra sin värnpligt, enligt nya värnpligtslagen, skall höjas till minst 50 öre per dag, beräknadt för såväl marsch- som öfningsdagarne, likasom att Riksdagen för detta ändamål anvisar nödiga medel.

Stockholm den 28 Januari 1886.

Alfr. Bexell.
